

Marinka Poštrak

Alkimija srca

Lorcov večer

Večer deževen v ugasli sivini
in vse gre svojo pot.

Moja ljubezen razdejana
in moje srce brez rok.
Moja koža nepostlana,
moja usta brez jezika
in brez zob.

Moja vrata ozelenela
in moj urok,
ki ne spusti skozi sledi
tvojih obotavljajočih se
nog.

Jutro sijoče v jarki sinjini
in vse gre svojo pot.
Ti in Jaz in Federico Garcia Lorca.

Pesem s konca sveta

Vse, kar hoče izreči ljubezen,
se v mojih ustih razsipa v prah.
Med zobmi pokajo
jalova zrna peska.

Moje pisane zveri
se nič več ne pasejo
na tvojih širnih stepah.
Nič več te ne zalezujejo
v skrito globel noči.

Pod prsti
ni več kresila.
V pepelu oči
nič več skrivni ogenj ne tli.

Na sipinah kože
peščeni vihar vihra.
V trdnjavi srca
mete in sneži.

Vedrim
na koncu sveta.
Za bežnim oknom tujec
na violino igra.

Po vsakem zrnu peska,
po vsaki kaplji neba
sem ti bliže –

v deželi odsotnosti
v deželi upepeljenega sna.

Črna luna

V jutro sem stopila
z mehko kuhanim srcem
in črno luno,
ki bedi.

Dan se gosti
v večer
krakajoč.

Zabodla sem
ciprese v telo

in pojedla krožnik
sveže obranih oblakov
za kosilo.

Večer se seseda
v noč
obotavljajoč.

Žalost se
kot polnočni pes
trga z noči
za mojimi vekami.

Ljubi moj –
sladko spi!

Jutranja kopel

Včeraj me je tvoja milina
vso razrahljala.

Vsak člen
je izpahnjjen iz tečaja,
vsak šiv je razparan
in me ščemi.

Planjava kože
je do kosti izžgana,
vsak moj gib
me skeli.

Zjutraj se po čaščenju
okopam v množici.
Ta dan še dolgo v čas večernic
po tebi dehti.

Spregovori

Ko luna odloži
v pepel izžganih juter
oglje noči,
poromam k Tvojim ustom po čudež.

Iz opilkov samote
se vzpenjam po drobljivem melišču
v strmine tvoje odsotnosti.
Moje hrepenenje si oblači perje ptic.

Beračim pred Tvojimi zaledenelimi usti
za pršič besed.
Gosto sneži pomlad
iz daljnih nebes.

Lomim pečate Tvojih ust.
Odpri mi, preden se noč
skozi sito čakanja preseje
v Nič.

Ležim na Tvojih ustih.
Molk me je zazibal v sen.
Zapredi me z relikvijami upa
in me ne budi.

Topim se na Tvojih žarečih ustih
kot pomladni sneg.
Moje srce se tako rado
s Tvojo tišino obhaja.

Zvezdni plašč

Ob svitanju redkih ptic
se s *Sylvio* vlijem
v kotel jutra.

Z dletom spomina
z *Gabriele* dolbeva v
izlužene sohe ljubezni.

Opoldne
jedkanica strahu zadržti.
Zate skiciram balkon odprt – *Federico García*.

Na nebu dve sonci ugašata
– tako kot na tvojem akvarelu *Marina* –
tiste uročene dni.

Ko dan zgrmi do obrvi,
se obsenčim
s tvojo globoko senco – *Georg*.

Zvečer je avtoportret
lažji od pejzaža,
težji od sanj –

Z *Else* sediva
v zlatih šolnih
v mesečini.

Ti ne prihajaš več
ne kot sokol
niti kot vran teman.

V pijanem čolnu
sem v obrisu s črno kredo
postala tvoja sužnja – moj Demon.

S konico drzne misli
spraskam tvoj opis slike – *Erika*
na svoje slano dno.

Zvezdni plašč me prekriva
s samotnim sijem
kot olje platno.

Z njim te ogrnem
in vgraviram tvoje ime
na svoje srce, ljubljena *Pina*.

Pesem

Preorana
z ostrim grezilom dneva.

Ugreznjena
v tesno brazdo večera.

Razprta
kot otrpla jadra noči.

Zazrta
čez neprebojno nebo.

Scefrana
v vzcvetelo žilo.

Dišeča
kot veliki šmaren.

Razbohotena
v spleen.

Ojeklenela
v dinamit samote.

Z odmevi eksplozij
v kamnolomu telesa.

Na preži,
če v njem kje odjeka Tvoj zven.

Alkimija srca

Ki sem te
iz rudnika privida
izkopala.
Knapovka samote.

Te po iskrenju
prepoznala.
Z obrisom iz mesa
in krvi.

Ki sem te
iz svinčeve rude osame
izklesala.
Z jezikom strasti.

Te v žarenju oblakov
talila
v očesnem
naročju.

Ki sem te
v plavžu noči
z luno
kalila.

Ti kot pogan
darovala
zlitino srca
in jo

upepelila.